

विरज्य, विरञ्ज्य-^१विरज्य, विरिङ्क्ष्य, विरारज्य;
 रञ्जम् २, } ^२रञ्जम् २-राञ्जम् २-रजम् २-राजम् २, } रिङ्क्ष्यम् २, }
 रक्त्वा २, } रञ्जयित्वा २-रजयित्वा २, } रिङ्क्षित्वा २, }
 रारजम् २; } ^३रजकः-रजकी, ^४रजनः-रजनी, ^५रजतम्, ^६रजः।
 रारजित्वा २; }

(1373) “रञ्ज रागे” (IV-दिवादि:-1167. अक. अनि. उभ.) [अ]

‘रजते रजतीत्येव रज्यते रज्यतीत्यपि ॥

रागार्थे शप्श्यनोर्द्धे द्वे..... ।’ (श्लो. 57-58) इति देवः ।

1. ण्यन्तात् क्त्वो ल्यपि मृगरमणार्थे नकारलोपे, मित्संज्ञकत्वात् उपधाह्रस्वे च
 ‘ल्यपि लघुपूर्वात्’ (6-4-56) इति णेरयादेशे रूपमेवम् ।
2. ‘जनीजृष्वनसुरञ्जोऽमन्ताश्च’ (ग. सू. भ्वादिषु) इत्यत्रार्थविशेषानिर्देशपुरस्सरं
 मित्त्वानुशासनात्, अनुपधात्वेऽपि रञ्जम् २-राञ्जम् २ इति दीर्घविकल्पः,
 ‘चिण्णमुलोर्दीर्घोऽन्यतरस्याम्’ (6-4-93) इति सूत्रेण भवतीति माधवः ।
 मृगरमणार्थे नलोपपक्षे तु रजम् २-राजम् २ इति द्विरूपविषये न विप्रति-
 पत्तिरिति ज्ञेयम् ।
3. ‘क्वुन् शिल्पिसंज्ञयोरपूर्वस्यापि’ [द. उ. 3-5] इति क्वुन्प्रत्ययः । प्रत्ययस्य
 क्त्वादुपधानकारलोपः ।
4. ‘रजः क्युन्’ [द. उ. 5-24] इति क्युन्प्रत्ययः । रजति रज्यते वाऽनेनेति
 रजनः=रजकः, रागश्च । ‘स च बाहुलकात् टिद्द्रष्टव्यः ।’ इति कैयटोक्तः
 (6-4-24) स्त्रियां ङीपि रजनी रात्रिः, हरिद्रा च ।
5. ‘पृथिरञ्जिभ्यां कित्’ [द. उ. 6-15] इति अतच्प्रत्यये, कित्त्वेनानुनासिलोपे च
 रूपम् । रजन्तेऽस्मिन् जना इति रजतम्=लोहविशेषः । “रजतस्य विकारो
 राजतम् — ‘प्राणिरजतादिभ्योऽञ्’ (4-3-154) इति षष्ठ्यन्तात् विकारेऽञ्-
 प्रत्ययः । अत्र, ‘अनुदात्तादेः—’ (4-2-44) इत्येवाजि सिद्धे पुनरञ्चिधानम्,
 ‘मयङ्वैतयोः—’ (4-3-143) इति विकारमयटो बाधनार्थम् ।’ इति मा. धा.
 वृत्तिः । एतेन ‘रजतमयम् पात्रम्’ इति च्छान्दसानां प्रयोगोऽपाणिनीय
 इति ज्ञेयम् ।
6. ‘भूरञ्जिभ्यां कित्’ [द. उ. 9.76] इत्यमुन्प्रत्ययः, स च किञ्च भवति । रजः=
 अशुभम्, रेणुश्च ।

[अ] धातोरस्यापि ‘जनीजृष्वनसुरञ्जोऽमन्ताश्च’ (ग. सू. भ्वादिषु) इत्यत्र ग्रहणं
 ज्ञेयम् । क्षीरस्वामिना “स्वरितेत्त्वार्थं विकरणार्थं च इह (दिवादिषु) पाठः ।”
 इत्युक्तम् । भ्वादिष्वपि उभयपदित्वस्याविशिष्टत्वात् तत्रापि स्वरितेत्त्वस्यैवाङ्गीकाराच्च
 चिन्त्यमिदमिति ज्ञेयम् । विकरणार्थं स्वरार्थमिति स्यादिति भाति ।